

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **SAMARINDA SE**, IČO 24263940
se sídlem Křížová 1018/6, Praha 5
zastoupený daňovým poradcem GT Tax a.s., IČO 26420473
se sídlem Pujmanové 1753/10a, Praha 4

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2022, č. j. 27440/22/5200-11434-707700,

takto:

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Žaloba se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým byla zamítnuta jeho odvolání a byla potvrzena rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 3. 2. 2021, č. j. 16461/21/4200-11771-204179, č. j. 16464/21/4200-11771-204179, a č. j. 16467/21/4200-11771-204179. Prvostupňovými rozhodnutími byla žalobci daň z příjmů právnických osob: (i) za zdaňovací období roku 2016 doměřena vyšší o 22 800 000 Kč a vznikla povinnost uhradit penále ve výši 4 560 000 Kč; (ii) za zdaňovací období roku 2017 doměřena vyšší o 22 800 000 Kč a vznikla povinnost uhradit penále ve výši 4 560 000 Kč; (iii) za zdaňovací období roku 2018 vyměřena ve výši 25 157 330 Kč. Nosným důvodem rozhodnutí daňových orgánů bylo vyloučení nákladů žalobce – úroků souvisejících s emisí korunových dluhopisů žalobce v roce 2012 – z nákladů daňově účinných, neboť žalobce neobjasnil ekonomickou racionalitu uskutečněných operací umožňujících získat neoprávněnou daňovou výhodu, což bylo vyhodnoceno jako zneužití práva.
2. Žalobce byl coby „ready made“ společnost zapsán do obchodního rejstříku dne 24. 8. 2012. Dne 19. 12. 2012 emitoval korunové dluhopisy v celkové hodnotě jedné miliardy Kč (pevný úrokový výnos 12,00 % p. a., splatnost v roce 2032, nebyly určeny k obchodování a veřejné nabídce). Dne 26. 9. 2013 se stal jediným akcionářem žalobce Otakar Mořka. Dne 1. 10. 2013 byla do obchodního rejstříku zapsána REALTORIA, s.r.o., vzniklá v důsledku rozdělení odštěpením části jmění několika společností ovládaných Otakarem Mořkou (KAVALIERGLASS, a.s., OJGAR, s.r.o., OMGD, s.r.o.; část jmění přešla také na DST – KOVO, a.s., nyní HOLDORIA, a.s.), jenž se stal jejím jednatelem i společníkem s obchodním podílem 99,03 %. Tento obchodní podíl byl dne 7. 10. 2013 rozdělen a převeden částečně na žalobce (49,52 %), částečně na SERICEA SE (49,51 %), vlastněnou rovněž Otakarem Mořkou. Kupní cena obchodního podílu v této společnosti převáděného na žalobce byla stanovena znaleckým posudkem na 1 236 955 000 Kč. Dne 7. 10. 2013 REALTORIA, s.r.o. změnila formu na komanditní společnost. Dne 26. 10. 2013 byly všechny žalobcem emitované dluhopisy upsány Otakarem Mořkou, jenž téhož dne rozhodl o poskytnutí dobrovolného příplatku do žalobcových ostatních kapitálových fondů ve výši 236 955 000 Kč. Téhož dne došlo k započtení pohledávek žalobce na úhradu ceny za převod dluhopisů a příplatku akcionáře vůči Otakaru Mořkovi oproti pohledávce Otakara Mořky na úhradu kupní ceny za převod podílu v REALTORIA, s.r.o., vůči žalobci.
3. Prvostupňový orgán na základě výsledků daňové kontroly zahájené 5. 9. 2019 naznal, že žalobce postupovala formálně v souladu se zákonem č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „ZDP“). Zároveň však nabyt přesvědčení, že popsane operace vzájemně propojených osob neměly ekonomické opodstatnění, nýbrž byly Otakarem Mořkou nastoleny uměle s cílem získat daňové zvýhodnění jednak v podobě zatížení žalobce daňově účinnými úrokovými náklady, jednak v podobě nezdaněného příjmu (úroků z korunových dluhopisů) na straně Otakara Mořky. Z příjmů z korunových dluhopisů totiž v důsledku způsobu stanovení a zaokrouhlení srážkové daně v daných obdobích plynula nulová daňová povinnost. Správce daně v tom spatřoval zneužití práva, a proto vydaje v podobě vyplacených nákladových úroků nepovažoval za daňově uznatelné ve smyslu § 23 odst. 10 ZDP a o tyto částky podle § 23 odst. 3 písm. a) bod 2 ZDP v jednotlivých zdaňovacích obdobích zvýšil základ daně.
4. Žalobce v žalobě uvedl, že emise dluhopisů byla součástí interní restrukturalizace skupiny podniků Otakar Mořky. Ta zahrnovala řadu dalších operací týkajících se dalších společností, jimiž se daňové orgány nezabývaly. Mimo jiné došlo přeměnou několika

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

společností odštěpením částí jejich jmění a jejich převodem na několik nových společností k oddělení společností podnikajících v rizikovém sklářském průmyslu (skupina KAVALIER) od vlastnictví nemovitostí (skupina REALTORIA). Žalobce dle svého přesvědčení dostatečně prokázal a zdůvodnil ekonomickou podstatu restrukturalizace jak ze svého pohledu, tak z pohledu Otakara Mořky, jakož i to, že hlavním důvodem tohoto postupu nebylo získání daňové výhody.

5. Ekonomickou racionálnost restrukturalizace spatřuje žalobce v zajištění rozvoje podnikání jednotlivých společností ve skupině, v možnosti jejich prodeje a případného vstupu strategického investora, v zajištění dluhového financování, v ochraně majetku Otakara Mořky před nároky věřitelů, ve zjednodušení řízení skupiny a rozhodování vlastníka, v optimalizaci organizační struktury skupiny, v diverzifikaci rizik ve skupině, v tvorbě oceňovacího rozdílu nebo v usnadnění možnosti předat řízení jednotlivých společností nebo celé skupiny jiné osobě. Žalobce dodal, že z hlediska řízení společností v obou skupinách se Otakar Mořka s ohledem na svůj důchodový věk tímto způsobem připravil na případné předání vedoucích pozic najatým manažerům, což předchozí organizační struktura skupiny neumožňovala. Ve vztahu k dluhopisům žalobce uvedl, že zdroje získané jejich vydáním použil k nákupu podílu o velikosti 49,52 % v REALTORIA, s.r.o., z něž mu plyne značný zisk. Žalobce zdůraznil, že podle judikatury má daňový subjekt možnost vybrat si z možných alternativ tu ekonomicky nejvýhodnější pro provozování svého podnikání, neboť legitimní součástí ekonomické úvahy jsou také daňová hlediska jako jedna z nákladových položek. Neexistuje žádná povinnost podnikat takovým způsobem, aby se zvýšil daňový příjem státu. Žalovaný neunesl důkazní břemeno ohledně prokázání skutečností svědčících o zneužití práva a nepřipustně hodnotil podnikatelskou strategii žalobce, včetně využití cizího kapitálu. Žalobce měl za to, že jeho postup nebyl v rozporu s cílem sledovaným právní úpravou a úroky z dluhopisů jsou uznatelnými výdaji ve smyslu § 24 odst. 1 ZDP, neboť bezprostředně souvisejí se zdanitelnými příjmy žalobce.
6. Žalobce svá tvrzení o ekonomické podstatě transakce podle svého přesvědčení prokázal znaleckými posudky a jejich dodatky, dle nichž bylo shora deklarovaných cílů dosaženo a ekonomické důvody transakcí byly přípustné. Hodnocení znaleckých posudků i výslechů znalců (a naopak nevyslechnutí jednoho ze znalců pro údajnou nadbytečnost) žalovaným považoval žalobce za nepřipustné, účelové a odporující judikatuře.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, přičemž setrval na názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí, na něž odkázal, neboť žalobní námitky korespondují s odvolacími. Dále poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 6. 2022, č. j. 10 Af 25/2020-98, kterým byla zamítnuta obdobná žaloba žalobce. Žalobce nastolil situaci, která navozovala možnost splnění podmínek pro uplatnění nákladů, tj. úroků z korunových dluhopisů, jako daňově účinných, avšak která svým účelem a podstatou odporovala smyslu zákona. Pro celou transakci – nákup „ready made“ žalobce Otakarem Mořkou spolu s emisí korunových dluhopisů před 31. 12. 2012, nákup obchodního podílu spojené osoby za cenu přecenění a následné změny právní formy žalobce ze společnosti s ručením omezeným na komanditní společnost, příplatky jediného akcionáře mimo základní kapitál, prodej emise dluhopisů jedinému akcionáři a vzájemný zápočet takto vzniklých závazků a pohledávek – totiž neexistují řádné ekonomické důvody, byla tedy uskutečněna především za účelem daňového zvýhodnění žalobce a Otakara Mořky, pročež se jedná o zneužití práva. Ze všech zjištěných okolností a celkových souvislostí vyplývá, že úmyslem zapojených osob bylo realizovat výplatu úroků z korunových dluhopisů nezatížených srážkovou daní spojené Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

osobě (upisovateli Otakaru Mořkovi) a k tomuto účelu použít podíl žalobce na zisku hospodářsky aktivní REALTORIA, s.r.o. (resp. k.s.) vyvedením do žalobcova základu daně bez ekonomického opodstatnění, pouze za účelem získání daňového zvýhodnění s cílem eliminace daňové povinnosti (dluhopisové úroky).

Posouzení žaloby soudem

8. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
9. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez jednání, protože žádný z účastníků nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem.
11. Předně soud uvádí, že dne 9. 8. 2023 nabyl právní moci rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2023, č. j. 2 Afs 167/2022-52, kterým byla zamítnuta kasační stížnost žalobce proti rozsudku sp. zn. 10 Af 25/2020. Rozsudkem zdejšího soudu byla zamítnuta žaloba žalobce, jejímž předmětem bylo rovněž doměření daně z příjmů právnických osob žalobci z téhož důvodu, a to za období let 2013 až 2015. Vedení řízení o kasační stížnosti bylo důvodem pro přerušování tohoto soudního řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. usnesením ze dne 4. 5. 2023, č. j. 17 Af 21/2022-97. Protože důvod pro přerušování řízení odpadl, soud rozhodl podle § 48 odst. 6 s. ř. s. o tom, že se v řízení pokračuje.
12. Soud konstatuje, že projednávaná věc je skutkově i právně obdobná věci rozhodnuté výše zmíněnými rozsudky – jde o totožného žalobce, totožnou daň (liší se toliko zdaňovací období), totožné důvody pro její doměření/vyměření, shodná je v zásadě i argumentace účastníků. Soud nevidí důvod pro to, aby se odchýlil od již vyřčených závěrů správních soudů, s nimiž se plně ztotožňuje. Níže proto soud pro stručnost odkazuje na konkrétní body zmiňovaných rozsudků a stručně shrnuje jejich obsah (pozn. s ohledem na totožnost argumentace žalovaného v rozhodnutí napadeném v tomto řízení a v řízení sp. zn. 10 Af 25/2020 soud nepovažuje za nutné uvádět odkazy na konkrétní body napadeného rozhodnutí, když postačí odkazy na citovaný rozsudek). Dále soud doplňuje své vlastní úvahy a odkazy na relevantní body napadeného rozhodnutí, je-li jich zapotřebí.
13. Rozsudek sp. zn. 10 Af 25/2020 nejprve v bodech 13 a 14 definoval pojem „korunové dluhopisy“ a cíl a účel § 24 odst. 1 ZDP. V bodech 17 až 19 se věnuje zákaz zneužití práva, podstatné přitom je, že dle judikatury nemusí být získání neoprávněné daňové výhody „*jediným cílem a výsledkem zneužívajícího jednání, nýbrž postačí, pokud jde o cíl a výsledek hlavní, zjevně převažující*“. V bodu 20 zdůrazňuje, že veškeré operace, z nichž daňové orgány dovozují zneužití práva, proběhly výlučně mezi subjekty stoprocentně vlastněnými, a to přímo nebo zprostředkovaně, Otakarem Mořkou. V bodu 21 popisuje schéma předmětných operací. V bodu 22 konstatuje, že žalobní argumentace spočívající v poukazu na obecně formulované výhody restrukturalizace jako celku se ve značné míře mýjí s podstatou věci. V bodu 23 se ztotožňuje s náhledem daňových orgánů na transakce provázející emisi korunových dluhopisů.
14. V bodech 24 až 26 citovaný rozsudek uvádí, že žalobce nevyvíjel žádnou skutečnou činnost a byl formální „průtokovou společností“, kterou protékal zisk z REALTORIA, s.r.o., z něž vyplácel úroky z korunových dluhopisů, nezátížené srážkovou daní, jedinému akcionáři a skutečnému vlastníku celé skupiny Otakaru Mořkovi. Pokud jde o smysl Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

existence žalobce spočívající v tom, že měl být chráněn majetek Otakara Mořky, mohla jej naplňovat i jiná společnost v jeho vlastnictví, zejména však vůbec nebyla potřeba emise (korunových) dluhopisů. To, že danou roli hrál právě žalobce s emitovanými korunovými dluhopisy, podporuje závěr žalovaného o umělosti vytvořených podmínek, jejichž hlavním cílem byl zisk daňového zvýhodnění.

15. V bodu 27 citovaný rozsudek poznamenal, že v roce 2016 žalobce nabyl od jiné společnosti Otakara Mořky 50% podíl v FREMOTA s.r.o., komplementářovi RECULTORIA, k.s. Žalobcová role v tomto řetězci je analogická jako ve vztahu k REALTORIA, s.r.o. a popsaná transakce tak dobře zapadá do obrazu vykresleného žalovaným. V roce 2018 Otakar Mořka převedl drobnou část korunových dluhopisů (4,3 % z celkové emise) zpět na žalobce, aby byly použity ke vstupu do společnosti VEBA, textilní závody a.s. Broumov. Došlo k tomu však již v průběhu daňové kontroly, a proto se tento krok jevil jako účelový. Kromě toho mohl Otakar Mořka použít k takové transakci jakékoli své prostředky a nebylo třeba vydávat za tím účelem o pět let dříve korunové dluhopisy.
16. Soud k tomu dodává, že v případě projednávané věci byla daňová kontrola zahájena až po zmíněném jednání z roku 2018, leč závěry o účelovosti tohoto jednání a důvodech, pro které byla shledána, jsou plně přenositelné i na projednávanou věc. Ostatně předmětná kontrola a rozhodnutí daňových orgánů bezprostředně navazuje na výsledky daňové kontroly a doměřovacího řízení, jimiž se zabýval citovaný rozsudek. Nutno dodat, že dne 15. 3. 2019 byla tato nevýznamná část emise dluhopisů převedena zpět na žalobce. Soud přitom odkazuje na body 8, 76 písm. h), 128 a 172 napadeného rozhodnutí.
17. V bodu 28 až 30 se citovaný rozsudek věnuje umělosti nastolených okolností z hlediska změny právní formy REALTORIA, s.r.o., na komanditní společnost, která byla výhodná pro Otakara Mořku. Jako pravděpodobná motivace změny právní formy se jeví splnění podmínek vztahu mateřské a dceřiné společnosti a časového testu podílu mateřské společnosti (žalobce) na základním kapitálu dceřiné společnosti (REALTORIA, s.r.o.) podle ZDP. Také dobrovolný příplatek jediného akcionáře do ostatních kapitálových fondů, jenž byl předpokladem plného započtení pohledávky z kupní ceny za převod podílu v REALTORIA, s.r.o., měl pouze účetní povahu a jeho jediným cílem bylo eliminovat daňovou neúčinnost dluhopisových úroků.
18. Dle bodů 31 až 33 citovaného rozsudku je pro posouzení naplnění kritérií zneužití práva zásadní skutečnost, že korunové dluhopisy nebyly určeny k obchodování na regulovaném nebo jiném trhu ani k veřejné nabídce. Jejich výlučným upisovatelem byl jediný akcionář a člen představenstva žalobce, Otakar Mořka, jenž coby vlastník celé skupiny fakticky vystupoval na obou stranách všech dotčených transakcí. Šlo přitom o emisi korunových dluhopisů, u nichž bylo zdanění úrokového příjmu 15% srážkovou daní rovno 0 Kč. K tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2022, č. j. 4 Afs 376/2021-60. Zneužívající není samotná emise korunových dluhopisů nebo zapojení úvěrového financování jako takové, nýbrž spojení emise korunových dluhopisů s jejich výlučným úpisem Otakarem Mořkou a s dalšími podezřelými okolnostmi. Obdobně není zneužitím práva samo o sobě to, že došlo k převodům majetku v rámci skupiny podniků Otakara Mořky, nýbrž zejména zapojení emise korunových dluhopisů upsaných Otakarem Mořkou do těchto transakcí. Z hlediska hodnocení (absence) ekonomického smyslu emise dluhopisů je významné také to, že nemohla být zdrojem externího financování ani pro žalobce, ani pro skupinu podniků Otakara Mořky. Takové zdroje by naopak mohla přinést veřejná emise dluhopisů třetím osobám. Veškeré dluhopisy ovšem upsal Otakar Mořka, transakce byla zajištěna jeho majetkem, a to bez faktického poskytnutí peněžních Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

prostředků, toliko formou započtení. Jednalo se tudíž o uzavřený kruh vzájemně souvisejících transakcí rozhodovaných Otakarem Mořkou.

19. V bodech 34 až 39 citovaný rozsudek rozebírá ekonomické opodstatnění restrukturalizace podniků Otakara Mořky. Předestřené scénáře jsou přitom hypotetické, resp. zavádějící, a v některých případech si dokonce protirečí a dosahují opačných výsledků, než bylo deklarováno, popř. jsou tyto scénáře nahraditelné jiným, srovnatelným, či lepším postupem. Vytvářejí tedy dojem dodatečného zdůvodnění, které sice může v budoucnu teoreticky přinést určité drobné ekonomické výhody, nicméně ve srovnání s okamžitými a hmatatelnými výhodami, jimiž byl daňově uznatelný výdaj žalobce a nezdaněný příjem Otakara Mořky, nelze považovat za přesvědčivé žalobcovo tvrzení, že šlo o cíl hlavní. Žádný ze spekulativních scénářů pak nebyl během následujících let naplněn. Mimoto nedošlo ani k úplnému oddělení výrobní a nemovitostní skupiny podniků Otakara Mořky. Citovaný rozsudek též akcentoval, že české právo nezná holdingovou daň, pro posouzení daňové uznatelnosti výdajů daňového subjektu je tudíž podstatná jejich souvislost s podnikáním i dosaženým příjmem výlučně tohoto subjektu. Výhody jednoho subjektu z holdingu (jeho majitele) tak nemohou představovat ekonomické opodstatnění dluhových nákladů žalobce. Nadto naprostá většina žalobcem tvrzených výhod nemá jakoukoli příčinnou souvislost s předmětnou emisí dluhopisů.
20. V bodech 40 až 45 se citovaný rozsudek zabývá žalobcem předloženým znaleckým posudkem zhotoveným Equity Solutions Appraisals s.r.o. a jeho dodatkem č. 1. Znalec obecně konstatoval, že bylo dosaženo cílů transakce (restrukturalizace) prezentovaných žalobce a že jím „*uváděné ekonomické důvody jsou pro zdůvodnění transakce přípustné*“. Znalec se však vyjadřoval zejména k důvodům a cílům restrukturalizace jako celku, případně k jejím specifitějším aspektům, které jsou pro posouzení účelovosti emise dluhopisů a jejich úpisu Otakarem Mořkou bez významu. Pokud jde o transakce související s emisí korunových dluhopisů, nezáviselo rozhodnutí správce daně na posouzení žádných otázek, k nimž by neměl odborné znalosti. Spor byl zejména o posouzení účelovosti a vzájemné souvislosti několika transakcí personálně i majetkově propojených subjektů a o daňové důsledky těchto transakcí. K posouzení těchto otázek nebylo třeba žádných technických nebo jinak specifických znalostí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 24/2014-119). Dotčený znalecký posudek tedy neměl v řízení „privilegované“ postavení důkazu, jehož odborné závěry nemohou daňové orgány nahradit vlastní úvahou. Žalovaný se vypořádal s obsahem znaleckého posudku přesvědčivě tím, že poukázal na konkrétní okolnosti, jež nevzal znalec v potaz a jež měly nutně vliv na správnost jeho závěrů, ale především prezentací vlastního hodnocení zjištěných skutečností a právního názoru, které správnost závěrů znaleckého posudku spolehlivě vyvracejí. Nebylo zjištěno ani pochybení při výslechu znalce, zástupce žalobce byl výslechu přítomen a kladl otázky.
21. Soud k tomu doplňuje, že shora uvedené závěry týkající se znaleckého posudku Equity Solutions Appraisals s.r.o. jsou plně aplikovatelné i na znalecký posudek APELEN Valuation a.s. a na návrh výslechu znalce, jež ho zpracoval. Ke znaleckému posudku APELEN Valuation a.s. žalovaný v bodech 16 a 160 až 168 napadeného rozhodnutí uvedl, že neprokázal tvrzenou daňovou účinnost dluhopisových úroků, poněvadž znalcem hodnocené důvody/cíle restrukturalizace jsou v obecné rovině relevantní, respektive se jedná o důvody/cíle nevylučující aplikaci zneužití práva v předmětné věci (příčinná souvislost restrukturalizace s emisí korunových dluhopisů a úpisem dluhopisů osobě spojené nebyla nalezena). Znalec se nezabýval samotným vznikem žalobce coby Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

ekonomicky neaktivní „ready made“ společnosti emitující korunové dluhopisy pouze v období příznivého daňového režimu pro budoucího vlastníka dluhopisů po dobu splatnosti dluhopisů, které nebyly určeny k obchodování na regulovaném či jiném trhu, ale byly cíleny na budoucího upisovatele Otakara Mořku. Lze říci, že druhý znalecký posudek má stejné zadání i závěry jako první. Žalovaný zopakoval, že restrukturalizace nijak nesouvisela s emisí korunových dluhopisů a mohla proběhnout zcela nezávisle na této emise. Znalec rovněž nevzal v potaz daňovými orgány zpochybňované kroky žalobce, ale ani další okolnosti (nákladové zatížení daňového subjektu a jiné, ekonomicky racionálnější alternativy restrukturalizace). Návrh na výslech zpracovatele znaleckého posudku APELEN Valuation a.s. považoval žalovaný v bodech 16 a 169 napadeného rozhodnutí za nadbytečný, jelikož ekonomické důvody restrukturalizace znalce vyhodnocené jako relevantní nebyly žalovaným v obecné rovině zpochybněny. Pokud jde o dodatek č. 2 znaleckého posudku Equity Solutions Appraisals s.r.o., žalovaný v bodech 16 a 159 napadeného rozhodnutí konstatoval, že dodatek není novým důkazem, neboť jen doplnil doložku dle § 127a občanského soudního řádu. Soud se s tímto vypořádáním druhého znaleckého posudku, návrhu na výslech druhého znalce a dodatku č. 2 k prvnímu znaleckému posudku žalovaným plně ztotožňuje.

22. Konečně v bodech 46 a 47 citovaný rozsudek shrnul, že došlo ke zneužití práva tím, že se Otakar Mořka stal jediným akcionářem žalobce, který před koncem období skýtajícího daňově výhodný režim připravil emisi korunových dluhopisů, aniž vykonával jakoukoli ekonomickou činnost (tedy v rozporu s ekonomickou podstatou emise dluhopisů). Následně Otakar Mořka rozhodl o úplatném nabytí obchodního podílu v REALTORIA, s.r.o. od sebe samého coby fyzické osoby. Poté upsal veškeré korunové dluhopisy, které neveřejně vydal jím vlastněný žalobce. Cílem účelově provázaných operací mezi spojenými osobami v období od 26. 9. 2013 do 7. 11. 2013 bylo vytvoření dvou „průtokových“ společností, žalobce a SERICEA SE, tedy společností bez majetku a zaměstnanců, nevyvíjejících žádnou ekonomickou činnost, které coby komplementáři komanditní společnosti pouze eliminovaly téměř celý zisk ekonomicky aktivní REALTORIA, k.s. a zajišťovaly výplatu úroků z dluhopisů jedinému akcionáři žalobce, jenž je současně i jediným vlastníkem celé skupiny podniků. Otakar Mořka v podstatě jen přeskupil majetek ve skupině jím plně ovládaných subjektů, když přeměnil některé své vlastnictví z přímého na nepřímé, aniž pozbyl cokoli ze svého vlivu a aniž skupina získala jakýkoli nový kapitál nebo aniž došlo k podpoře jejího podnikání (což je právě cíl emise dluhopisů). Veškeré transakce spojených společností byly od počátku nastaveny tak, aby optimalizovaly zisk a jiné výhody pro Otakara Mořku, avšak došlo k nim právě proto, že Otakar Mořka všechny zapojené subjekty ovládal. Nespojené subjekty by neměly k řadě z realizovaných kroků ekonomickou motivaci, neboť pro ně samotné nedávaly smysl. Jediné smysluplné vysvětlení souhrnu transakcí obklopujících emisi dluhopisů tak nabídly daňové orgány. Popsaný postup měl primárně jednak vytvořit dlouhodobé zatížení žalobce vysokými nákladovými úroky, jež by byly uplatňovány jako daňově uznatelné náklady a jež by vedly ke snížení daňové povinnosti, jednak zajistit úrokový příjem nezatížený srážkovou daní pro Otakara Mořku. Další ekonomické efekty emitovaných dluhopisů měly pouze druhotnou povahu a marginální význam, a to obzvlášť za situace, kdy žalobcem avizované akvizice realizovány nebyly a u obecně formulovaných ekonomických cílů scházela příčinná souvislost s emisí korunových dluhopisů a jejich upsáním Otakarem Mořkou.

23. Výše uvedeným závěrům citovaného rozsudku přisvědčil i Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 2 Afs 167/2022, viz body 13 až 15 (znalecký posudek Equity Solutions Appraisals s.r.o.) a 16 až 35 (zneužití práva).

Závěr

24. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. září 2023

Milan Tauber v. r.
předseda senátu